

Rundt om i Salen sad man med tilbageholdt Aandedræt. Selv Ministeren glemte et Øjeblik sin Værdighed, ja ogsaa Vilh. Pram saa' ud, som om han ikke længer rigtig vidste, hvad han skulde mene. Og da Emanuel nu hævede begge Armene mod Himlen og med svag og skælvende Stemme bad: „Tal, Herre, . . . din Tjener hører“; og da der i det samme lød et dumpt rullende Tordenbrag i det Fjerne, gik der med ét en Gysning gennem Alle . . . undtagen Væver Hansen, der sad i en Krog og skjulte den nederste Del af sit Judas-Ansigt bag sine røde Hænder.

Men Spændingen blev ikke af lang Varighed. Emanuel blev staaende med højt opløftede Hænder og Blikket ligesom naglet til Loftet, uden at en Lyd kom over hans Læber. Man kunde se, at hele hans Legeme rystede, og at Tungen var bleven lammet i hans Mund. Forsamlingens øjeblikkelige Betagethed ved Synet af hans sælsomme Skikkelse forvandlede hurtigt til en uhyggelig Fornemmelse af, at det virkelig var en gal Mand, man her havde for sig.

Og nu skete der Noget, der borttog enhver Tvivl. Emanuel bedækkede pludselig Ansigtet med sine Hænder. Og under en fremvældende Hulken,